בס"ד

אור מופלא

לדעות בגנים לאור תורת מרן אור שבעת הימים ותלמידיו הק' זיע"א

נהורא
קנקן חדש מלא ישן
הפצת מעיינות החסידות

שנה ב' | גליון פ"א | פרשת **במדבר** תשפ"ב

נראה אור

אמרות קודש ופנינים יקרים על פרשת השבוע

וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד לחדש השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים לאמר, שאו את ראש כל עדת בני"י למשפחתם לבית אבתם במספר שמות כל זכר לגלגלתם (א, א-ב)

אי אפשר שיאבד ח"ו אחד מישראל

וצריך להבין מהו לאמר, שאין שייך כאן לאמר לישראל כיון שהציווי היה למשה לבדו לפקוד את ישראל. אך הענין הוא דכתיב (ישעי' מ, כו) המוציא במספר צבאם, שהש"י מוציא במספר צבא ישראל, ואי אפשר שיחסר שום אחד מהם ח"ו שמוכרחים להיות תמיד שלמים, כמו שאמרו רז"ל אין השכינה שורה בפחות מב' אלפים וב' רבבות מישראל, ואם יש יותר הוא יותר טוב, אך מהמספר הזה אי אפשר שיחסר. וסיפא דקרא לכולם בשם יקרא, ששמו של אדם הוא נשמתו, כי האותיות של שמו הם שרשו וחיותו, ובהם הוא עובד ה' ולומד ומתפלל, ולכן הרשעים אינם יודעים שמם, ר"ל שאינם יודעים למה נתנו לו אלו האותיות של שמו, שהצדיק הוא עובד בהן הש"י ולומד ומתפלל ולא כן הרשעים. **כללא דמלתא אי אפשר שיחסר שום אחד מישראל, ואפילו נשמות שנפלו דהיינו נשמות הרשעים, א"א שיאבדו ח"ו, והוא יתברך חושב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח שיתגלגל כמה פעמים עד שיתוקנו ויתעלו.** והנה ישראל היו אז נשמות נפולין, כי כשעמדו על הר סיני פסקה זוהמתן, וכשעשו את העגל חזרה הזוהמה למקומה, ולכן אמה"כ וידבר ה' וגו' לאמר, לישראל, שאו את ראש כל עדת בנ"י, שכולם מוכרחים להנשא ולהתעלות אף שנפלו, למשפחותם לשרשם, לבית אבותם, כי אנחנו חלק מהאבות וצריכים להגיע למעשה אבות, במספר שמות, כנ"ל שהשם הוא השורש. כל זכר לגולגלותם, ר"ל שיהיו צריכין להתגלגל כמה פעמים עד שיתוקנו, ולמה להם להתגלגל הלא טוב שיתקנו עצמם בפעם הראשון. (מאור עינים)

ליקח לעצמו חיזוק מהמדבר ומהר סיני

במדבר, רצ"ל כשהאדם מכיר ערכו ושפלותו ומיעוט מעשיו אשר הוא כמדבר. סיני, אזי יקח לו התחזקות מסיני, שהלא הקב"ה ג"כ לא השרה שכינתו רק על הר סיני הנמוך בההרים. באחד לחודש השני, רצ"ל באחד מהשני מיני 'התחדשות', התחדשות אחד הוא, קודם שמקיים את התורה באמת ונקרא ערליכער יוד, והתחדשות השני הוא, לאחר שמקיים באמת את התורה ונעשה ערליכער יוד. בשנה בשנית, היינו בספירה השניה, כי 'שנה' גימ' 'ספירה' וזהו בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים, והבן. (הרה"ק רבי צבי הירש מרימנוב זיע"א)

לקבלת התורה צריכין ליראה אהבה ודיבור

איתא במדרש למה במדבר מכאן שניתנה תורה בשלשה דברים. באש ובמים ובמדבר כו' ע"ש במדרש. **פתח ואמר** כל איש ישראל שרוצה לקבל התורה מוכרח להיות לו השלשה דברים הנ"ל. כתיב והר סיני עשן כולו מפני אשר ירד עליו ד' באש. היינו שהש"ית ירד עליו על ידי האש. כי האיש הישראלי שיש לו בתוכו האש יורד עליו ההר סיני וד' שוכן עליו. אש הוא היראה מד'. מים הוא האהבה לד'. מדבר הוא הדיבור. הדיבור כולל שניהם. כי בקול לבד יש בו ג"כ מיא ואשא ורוחא. רוחא הוא הדיבור רוח ממללא. עם כולם היינו עם קול ודיבור בהם קונים את התורה. וז"ש המדרש מכאן ממה שנאמר במדבר שצ"ל בהדיבור. מוכרח להיות קודם הקול. מכאן שנתנה התורה בשלשה דברים הללו. **לכך קורין זאת הסדרה קודם שבועות שהיא הכנה לקבלת התורה.** ואעפ"י שנאמר בתחילה קול ד' על המים. ואח"כ חוצב להבות אש. ולמה אומר המדרש בהיפוך. רק זה אמרתי כמה פעמים שמזה העולם צריך להתחיל מלמטה מקודם. כמ"ש עורי צפון ובואי תימן. (בית אהרן)

* * *

והלוים למטה אבתם לא התפקדו בתוכם (א, מז)

בני הצדיקים צריכים לעמוד בעצמם בעבודת ה'

יש לרמז שהתורה מלמדת לנו דעת בפסוק הזה לדורות כי נצחיית היא, דהנה יש לפעמים בני צדיקים שסבורים שהצדקות תחזור לאכסניא שלה, ואינם יגעים לדרכי עבודתו ית"ש, וכסבורים כשאפילו לא יתייגעו להסיר מסך הסכלות לשיהיו דבקים בקונם, יבוא זה להם בירושה זכות אבותיהם. על זה העידה התורה במקרא קודש הלזה והלוים למטה אבותם, ר"ל הרוצים שיבוא להם דביקות בירושה ממטה אבותם, לא התפקדו בתוכם, לא יזכר ולא יפקד להם הדביקות הזה בתוכיותם ובפנימיותם רק דמיונות שוא ח"ו, ובזה תבין מאחז"ל (נדרים פא, א) הזהרו בבני עניים שמהן תצא תורה, והבן. [א] (אגרא דכלה)

* * *

ונסע אהל מועד מחנה הלוים בתוך המחנות כאשר יחנו כן יסעו איש על ידו לדגליהם (ב, יז)

ללמוד מידת ענוה מבני לוי

ולכאורה תיבות איש על ידו המה מיותרים. אך נ"ל שהתוה"ק מורה לנו דרך עבודה בזה, דהנה עיקר בחינת אוהל מועד הוא בשביל ושכנתי בתוכם (שמות כה, ח) לשכון בתוך כל או"א מישראל, ועיקר הסיבה המביאה לזה להשרות שכינתו בתוכינו הוא בחינת ענוה, כמאמה"כ (ישעי"ה נז, טו) אני אשכון ואת דכא וגו', היינו להבין ולהשכיל שהכל הוא מצד חסדו ית' חסד חנם ולא מצד מעשיו, רק הבורא בהוב"ש זוכר חסדי אבות ועושה חסד חנם לבנים. **ובחינת** ענוה זו הוא בחינת דעת, כמ"ש בספר **תולדות יעקב יוסף** מ"ש בכתבים שבחינת דעת כולל חסד וגבורה, פירוש שצריך לדעת שמצד מעשיו הוא רק בחינת גבורה, וכל מה שהקב"ה עושה עמו הוא רק מצד חסדו ית"ש. ועיקר הסיבה שמזה יבא לבחינת דעת הנ"ל הוא זה, כשאדם מאמין שהבורא ית"ש הוא מלא כל הארץ כבודו ולית אתר פנוי מיניה ומתבונן תמיד בגדולת הבורא ב"ה, ומחמת זה רואה תמיד שפלות ערכו, ומבין ומשכיל שמצד מעשיו הוא רק בחינת גבורה והכל הוא מצד חסד הבורא ב"ה.

...וזהו ונסע אוהל מועד וגו' בתוך המחנות וגו', פי' ששבט לוי שהם בחינת אוהל מועד, היה נוסע בתוך המחנות, שלא היו מתגאים ח"ו כלל וכלל על שום א' מישראל להיות ח"ו דבר נפרד בפני עצמו, ויגדילו ח"ו ערכם נגד שום א' מישראל מחמת שהם בבחינת המשפיעים דעת לישראל, אדרבה היו כוללים עצמם עם כללות ישראל עדה"כ (מלכים-ב ד, יג) בתוך עמי אנכי יושבת, אע"פ שהם היו משפיעים בחינת דעת שהוא בחינת ענוה לכלל ישראל אעפ"כ לא היו מתגאים ח"ו בזה.

וזהו כוונת הכתוב כאשר יחנו, פירוש כאשר שהם היו מחנין ומשפיעים בחינת דעת שהוא בחינת ענוה לכללות ישראל, כן יסעו איש על ידו, תבת יד"ו הוא אותיות יו"ד, שמרמז על בחינת ענוה, נקודה קטנה דלית בה חיוור כלל, פירוש שהלוים כשם שהיו משפיעים בחינת דעת שהוא בחינת ענוה לכללות ישראל, כך הם עצמם היו בבחינת דעת שהוא בחינת ענוה, ולא היה דעתם גסה מזה, יהי רצון שנזכה לבחינה זו בחינת דעת בחינת ענוה באמת אמן כן יהי רצון. (בת עין)

אור חדש

אמרות קודש מרועי החסידות בדורינו

אמרות קודש
מכ"ק **אדמו"ר מבאסטאן** שליט"א

איש על דגלו באותות לבית אבותם יחנו בני ישראל מנגד סביב לאוהל מועד יחנו (ב, ב) איתא במדרש (במדבר רבה ב ג) ד"א הביאני אל בית היין, בשעה שנגלה הקב"ה על הר סיני ירדו עמו כ"ב רבבות של מלאכים שנאמר (תהלים סח, יח) רכב אלהים רבותים אלפי שנאן, והיו כולם עשוים דגלים דגלים שנאמר (שיה"ש ה, י) דגול מרבבה, כיון שראו אותן ישראל שהם עשוים דגלים דגלים התחילו מתאוים לדגלים אמרו הלואי כך אנו נעשים דגלים כמותן לכך נאמר הביאני אל בית היין, זה סיני שנתנה בו התורה שנמשלה ביין (משלי ט, ה) ושתו ביין מסכתי הוי אל בית היין זה סיני, אמר להם הקדוש ברוך הוא מה נתאויתם לעשות דגלים חייכם שאני ממלא משאלותיכם (תהלים כ, ו) ימלא ה' כל משאלותיך, מיד הודיע הקב"ה אותם לישראל ואמר למשה לך עשה אותם דגלים כמו שנתאוו.

ונראה לבאר דברי המדרש, למה התאוו עם ישראל לדגלים. ובהקדם נביא דברי הרה"ק **מהרי"ד מבעלזא** זי"ע שמבאר המשך הפסוק איש על דגלו באתת לבית אבותם, ורש"י (שם) פירש באות שמסר להם יעקב אביהם כשנשאוהו ממצרים וכו' יהודה וישכשר וזבולון מן המזרח וכו'.

ודיקדק הרה"ק מהו הלשון 'באות' הול"ל בסימן שמסר להם יעקב אביהם. ואמר הענין של האות שמסר יעקב בדרך זו, דהנה מצאנו באברהם שהלך להתפלל למקום השראת שכינה כדכתיב (בראשית כב, ג) וילך אל המקום אשר אמר לו האלקים, גם אצל יצחק כתיב (שם כד, סג) ויצא יצחק לשוח בשדה, אבל ביעקב כתיב (שם כח, יא) ויפגע במקום, ואחז"ל (חולין צא, ב) שבא הר המוריה לנגדו, שלא היה צריך לילך למקום של השראת שכינה רק היה ממשיך השראת השכינה אצלו.

והנה הדגלים בעת שבנ"י חנו היה המשכן עומד והיה השראת השכינה, אבל בעת הנסיעה היה המשכן מפורק. וזהו כוונת הפסוק באותות לבית אבותם כפירש רש"י באות שמסר להם יעקב אביהם שהוא היה ממשיך אצלו השראת השכינה, כן תעשו גם אתם שתמשיכו אצלכם השראת השכינה.

ונראה לומר לפי דבריו שלכן התאוו עם ישראל לדגלים, שלעת הנסיעה שהיה המשכן מפורק יגן עליהם הזכות של קבלת התורה הנרמז בענין הדגלים כנ"ל.

והנה ידועים דברי **מרן הבעל שם טוב** זי"ע בענין המ"ב מסעות דאיתא בפרשת מסעי, כי אצל כל אדם מיום הוולדו עד שובו אל עולמו הריהו ג"כ עובר מ"ב מסעות.

וגם מובא בשם הרה"ק **רבי יצחק מוואראקי** זי"ע שאמר בשם מורו הריה"ק **רבי דוד מלעלוב** זי"ע, שמשה רבינו כתב המסעות של ישראל ונעשה מהן תורה, וכן עתה אליהו כותב כל המסעות ואפרתקאות של כל אחד מישראל, וכשיבוא משיח ב"ב יהיה מזה ספר שילמד ממנו.

הרי אנו רואים שבמסעות האלו נרמזים הנסיונות שבנ"י עוברים בכל דור ודור. ואולם מה הכוח שיש לנו להתגבר על כל נסיונות החיים, הוי אומר איש על דגלו באתת לבית אבותם, היינו ב' דברים האחת איש על דגלו זאת אומרת הכוח של קבלת התורה, והשנית באותות לבית אבותם, זהו זכות אבות והכוח של יעקב אבינו להמשיך השראת השכינה גם בגלות כשאין ביהמ"ק קיים. (דעוודי"ר פרשת במדבר תשפ"א לפ"ק)

(נערך ע"י מערכת 'דברות קודש' שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן ביתר עילית יצ"ו)

[א] הרה"ק **בעל ה'אהבת ישראל' מויזניץ** זיע"א (יו"ד ב' סימן) אמר שהחילוק בין בנו של קדושים לאינו בנש"ק הוא, שהראשון עשו לו אבותיו דרך כבושה והשני אין לו דרך כבושה, אך למשל מי שצריך ליסע לאיזה מקום, אף שיש דרך כבושה אם לא יסע לא יגיע למחוז חפצו, אך אם נוסע יגיע מהר מחמת שהדרך כבושה, כן אם הבנש"ק הולך בדרך ה' ועוסק בתורה יכול להגיע למדרגת צדיק מהר, שזכות אבותיו מסייעו, אבל אם אינו עובד ה', ע"י אבותיו הק' לא יגיע למחוז חפצו, שאם אין נוסעים לא מועיל הדרך כבושה. (כתבי מא"ה)

הרה"ק רבי יעקב שמשון משפיטיווקא זיע"א

ג' סיון תקס"א

אורו של רבינו הרה"ק **רבי יעקב שמשון משפיטיווקא** זיע"א הפציע לאביו הרה"ק **רבי יצחק אב"ד קאטריץ** זיע"א נכד הרה"ק המקובל **רבי שמשון מאוסראפאלי** זיע"א, ולאמו הרבנית הצדקת מרת **ראסי'** ע"ה מגזע הגה"ק **בעל אפי רברבא** זיע"א ורש"י הק'.
בהגיעו לפרקו נשא לאישה את הרבנית מרת **בלומא** ע"ה, בת הגאון **רבי חיים יעקב אב"ד פולנאה** זיע"א, מגזע הב"ח.
רבינו היה מתלמידי מרן **המגיד ממעזריטש** זיע"א, ומחותנו הרה"ק **רבי פינחס מקאריץ** זיע"א, כמו"כ זכה ליצוק מים על ידי הרה"ק **הרבי ר' ברוך** זיע"א, והסתופף בצל הרה"ק **רבי יעקב יוסף מפולנאה בעל ה'תולדות יעקב יוסף'** זיע"א.
רבינו שימש ברבנות סלאוויטא, ואח"כ עקר לשפיטיווקא, ובשנת תק"נ זכה לחונן את עפר ארה"ק, ובראותו את מצבם הדחוק של יושבי ציון ועריה יצא רבינו כשד"ר לאסוף מעות לטובת עניי ארץ ישראל.
ויאסף אל עמיו ביום ג' לחודש סיון שנת תקס"א, ומנו"כ בעיה"ק טבריא ת"ו.

הרה"ק **בעל 'תולדות יעקב'** יוסף זיע"א הוכרח לנהל פעם ויכוח גדול עם הרבה כמרים. בהגיע היום האמור, קרא אליו את תלמידו - רבינו והלכו יחדיו אל מקום הויכוח. נשאל ה'תולדות' ע"י הכמרים: "מצינו בתורתכם (קידושין מ, ב) שתשובה מועילה אפילו חטא כל ימי חייו, והנה חכמיכם אומרים (עירובין יא, ב) שאדם הראשון עשה תשובה ק"ל שנה, ועוד כתוב בתורתכם (יומא פו, ב) שזדונות נעשו לו כזכויות, ואם כן למה מת אדם הראשון?!" - כך שאלו אותם כמרים את ה'תולדות'. פתח הרה"ק והשיבם תשובה קצרה: "אדם הראשון היה יציר כפיו של הקב"ה, ולכן לא הועילה תשובה". לא הוטב בעיניהם תירוצו הקצר וכשירד מהבמה פנה אליו רבינו ושאלו: "רבי, האם למקור השקר אתם רוצים לומר את האמת הפשוטה?!" אמר לו הרה"ק: "הלא אסור לומר שקר". אמר רבינו: צריכים להלביש האמת בשקר.

> **• הוא היה אומר •**
> **צדיקים אין אוכלין אלא מן הגזל ואין אוכלים אלא מן המבשל ואומרים כדרלעמר** (מדרש פליאה קלב) הצדיקים אומרים על הכל גז"ל היינו נוטריקון ג'ם זו' ל'טובה, מבש"ל נוטריקון מ'ספתקים ב'מה ש'יש ל'הם, ואומרים 'כדרלעמר' נוטריקון כ'ל מ'ה ד'עביד ר'חמנא ל'טב ע'ביד מ'ר.

כעת עלה רבינו אל הבימה, ובפנותו אל הכמרים אמר: "מורי ורבי אמר לכם תירוץ ואני רואה שאינכם מבינים מה שאמר לכם, וכיון שרבי חלש מאד, לכן אבאר לכם את דברי רבי". ופתח במשל ונמשל: "משל למלך, אשר ניהל מלחמה ארוכה מאד עם מלך אחר. כ' שנה נמשכה המלחמה ועדיין לא הסתיימה. בימים ההם ביקש המלך לנסוע ולהינפש ממלחמתו לתקופה בת ג' חדשים. קרא אליו את אחד השרים וביקשו לאמור: "כאשר אסע לי, קח כך וכך חיילים ואני מוסר לך כך וכך נשק וסכום כזה של כסף, וראה במשך ג' חדשים לעשות סוף וקץ למלחמה ולכבוש את צבא האויב". בינתיים נודע למלך על מרידה נוספת במחוז אחר. קרא לשר אחר וגם לו אמר כמאמרו לראשון. ביקש שיכבוש את המורדים בשלוש החדשים הבאים.

ישב השר הראשון וחכך בדעתו: הלא המלך בעצמו נלחם עשרים שנה, ולא פעל, לא ניצח במלחמתו ואותי מצוה שאכבוש את האויב בזמן כה קצר? ולכן - גמר אומר - אסע גם אני לשלושה חדשים, וכך לפחות אחיה עוד ג' חדשים, כי על כן, אם אכן אעשה כמו שאמר, אהרג תכף ומיד, ומאי נפק"מ אם יהרגני המלך אחרי ג' חדשים, הלא בין ובין כך אני מובל למוות?! - ולכן לא עשה מאומה. לעומתו, ישב השר השני וחשב: הלא דבר קל הוא לנצח את האויב, ולמה אצטרך לזה ג' חדשים וכ"כ הרבה חיילים? אף אני אעשה כמו המלך, אסע לפוש שלשה חדשים, ובסופם, ביום אחד, אקח כמה מאות חיילים, ואעשה סוף למרידה הזו. חלפו להם ג' החדשים ואיש משני השרים לא עשה מאומה. ששב המלך לאחוזתו, פנה תחילה אל השר הראשון ושאלו: "מדוע לא עשית כמו שנצטווית?" והשיב לו כמחשבתו: "אתה שנלחמת עשרים שנה, לא פעלת מאומה, ולי אתה מצוה שאכבוש במשך ג' חדשים?" - והשר השני נותר ללא מענה ואמר: "הלא דבר קל הוא, אלך עכשיו ואעשה מלחמה"!.

ויפנה רבינו אל הכמרים שהאזינו למשלו ושאלם - "הגידו נא לי, מי משני השרים מחויב יותר ולמי לסלוח ולמי לא?" השיבו הכל פה אחד: "לאחרון אין שום סליחה". "א"כ, נענה רבינו, זה מה שאמר רבי הקדוש; אנו קרוצי חומר נולדנו מטיפה סרוחה, תיכף משיצאנו מבטן אמנו, ניתן בנו היצה"ר ויש לנו תרי"ג מצוות דאורייתא, מלבד מצוות דרבנן, ואפילו נחיה שנות מתושלח, ג"כ לא נוכל לקיימן ולא נשלים לגמרי את מלחמתנו ביצה"ר, וא"כ מועיל לנו תשובה כדוגמת השר הראשון, מכיון שאין זה בגדר האפשרות לבל נחטא, ולכן אפשר לעשות תשובה ולהמשיך במלחמת היצר. אבל אדה"ר שלא היה לו כל אלה, לא בא מטיפה סרוחה, אלא שהקב"ה בעצמו שהוא טהור יצרו ועשה אותו, וע"ז לא קיים המצוות רק עשה להיפך, לכן לא הועילה לו תשובה. אבל עכ"ז כי רבים רחמיו, ניתן לו תתק"ל שנים, וראו נא כמה גדולים מעשי אלוקינו...

• • •

כאשר עלה רבינו לארה"ק, באו אליו בבקשת רחמים על אחד שעמד לדין קשה שעלול להיות נידון למות. אמר רבינו שיתן צדקה והישועה בודאי תבוא. האנשים ששמעו זאת לא הבינו את הקשר שיש בנתינת הצדקה למקרה של הנידון למות. מקום המשפט היה ביפו על שפת הים ובכדי להגיע אל בית הדין היו צריכים לעלות במדרגות שהיו על פני הים. כאשר שליח בית הדין עלה במדרגות עם המסמכים והתעודות של אותו הנידון, נשברו המדרגות והשליח עם כל הניירות טבע בים וכך נתבטל המשפט. כאשר סיפרו זאת לרבינו אמר: הלא הטעמים שבפסוק 'פתוח תפתח את ידך וגו' הם דרגא תבירה, ועל כן כאשר מקיימים ה'פתח תפתח' אזי גורמים ל'דרגא תבירה'.

• • •

פעם באו לרבינו ג' עגונות, והעדים העידו על שלשתן ביחד. וציוה רבינו שיבואו לפניו כל או"א לבדה ולא כולן יחד. ואחר חקירת העדים התיר שתים מהם ואסר אחת, ותמהו כל השומעים איך פעל כזאת להתיר לשתים ולאסור לשלישית שהיה ענין אחד. וענה רבינו: אנכי חריף גדול ובגודל חריפותי אני יכול לחדש היתרים וצדדים לכאן ולכאן. אם כן איך אוכל לפסוק שאלה לאמיתה. על כן דרכי שכאשר באה לפני שאלה חמורה, אני מקשר את עצמי בדביקות השי"ת, ומניח כל הענינים החומריים ומחפש האמת. ואני רואה אם המוח הולך בעיון הדבר להיתר, אז אני בטוח שמותר. ואם הולך העיון לאיסור אז אני בטוח שאסור. ועל כן לא רציתי לשמוע שלשתן יחד. וכאשר באה הראשונה והתחלתי לעיין בהיתרה הלך העיון בראיות וחידושים להיתר. וע"כ נתתי לה היתר. וכן בשניה, כאשר עייניתי מצאתי עוד חיזוק להיתרה. אמנם כאשר התחתי לעיין בשאלה השלישית הלך כל עיוני לאסור. וחששתי אולי שגיתי בהיתרים הראשונים. ע"כ כשבאה ביום הראשון אמרתי שתמתין עוד יום אחד. כי רציתי לעיין במה שחידשתי בהיתרים הראשונים. וכאשר התחלתי לעיין בהיתר הראשונות כל הרכסים היום למישור. וכל עיוני היה רק להיתר. ע"כ ראיתי שהן מותרות והשלישית אסורה.

• • •

עיירה אחת הרחיבה את ביהמ"ד שלה לצד מזרח והוסיפו שורות נוספות של ספסלים, ונמצא השורה הראשונה שהייתה עד כה במזרח, עומדת במרכז ביהמ"ד, והמתפללים בשורה הראשונה טענו שמקומם נגרע כי עתה מקומם באמצע ולא במזרח, והגבאים טענו שהם נשארו במקומם הקודם, והביאו הדבר בפני רבינו שפסק שהצדק עם הגבאים. וכראיה הביא מה שמובא שכשאמר הקב"ה לקרוא לשרי שרה' באה אות י' וטענה שעד כה הייתה בשם של צדקת ועתה ירדה מגדלותה. השיבה הקב"ה שהיא תהיה בשם של צדיק אחר, וזה שקרא משה רבינו להושע בן נון יהושע. והנה אמר רבינו האות ה' של הושע באה בטענה שקודם היא הייתה הראשונה בשם ועתה היא השניה, אולם נאמר לה שאין ממש בדבריה שכן היא עצמה נותרה במקומה, ורק נוספה אות לפניה, וכן גם במקומות בביהמ"ד הרי השורה במקומה עומדת ורק הוסיפו שורות לפניה...

• • •

• זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל •

(**מקורות**: אוצרות החן, כתבי מא"ה, קובץ נחלת צבי, שמועות טובות)

הכנה לקבלת התורה

ביום הזה באו מדבר סיני. ופירש"י לא היה צריך לכתוב ביום הזה, אלא שיהיו דברי תורה חדשים עליך כאילו היום נתנם. נראה לרמוז בדברי קדשו כי באמת בכל שנה ושנה כל ימי עולם נתגלה הדבר ההוא שהיה בימים ההם כגון בימי פסח שיצאו ממצרים, גם בכל שנה יש נפשות מישראל שיוצאים ממצרים וגם בחודש הזה כיון שקרבו לפני הר סיני, סיני"י מלשון שנאה שישנא לכל דבר רע כמ"ש חז"ל סיני שבו ירדה שנאה לעכומ"ז ר"ל למעשה עכומ"ז. ולזה צריך כל אדם כשבא ר"ח סיון עד חג השבועות לקרות באותו עסק התורה ולהמשיך לו זה הקדושה שנתגלה ביום זה וזהו שפירש"י שיהיו ד"ת חדשים עליך כאלו היום נתנם דהיינו שבאמת נתגלה כל דבר בעתו כמ"ש באו מדבר סיני ר"ל שעשאו עצמם כמדבר הזה שהוא ריק ואין בו שום דבר טוב גם הם חשבו עצמם כמדבר שלא התחילו בעבודת ה' כלל. (עבודת ישראל)

להתחדש ליו"ש בפאר | בס"ד ניתן להשיג 'זאדענע גארטלעך' – משי, מפוארים ומשובחים מחיר מיוחד לכבוד חג מרן תודתנו הבעל"ט | להזמנות: 055.6706.632

להפצת הגליון באזור מגוריך ולתרומות ניתן להשאיר הודעה אצל 'מערכת אור מופלא' 077.5253.173 שלוחה 9 • להצטרפות לרשימת תפוצה: mnehora12@gmail.com

שבת קודש

רפואה שלימה בעיקר בשבת זו

שבת הוא מלזעוק ורפואה קרובה לבא (שבת יב, א) עיקרו בשבת קודש זה שקודם מתן תורה, שהרפואה קרובה לבא במתן תורה שנתרפאו כולם ושבוע זו של ספירת מלכות נקראת כולה בהתוה"ק מפורש בשם שבת כש"נ עד ממחרת השבתת השביעית תספרו חמשים יום, וגם בכל שבועות הספירה נאמר לשון שבת, שבת שבתות תמימות תהיין כי השבת שבכל ספירה הוא עיקר שורש תיקון הספירה. (אמרי אמת- לובלין, פרשתנו)

• • •

אין צריך לקבץ ולאסוף סממנים

שבת הוא מלזעוק ורפואה קרובה לבא (שבת יב, א) וצריך להבין מהו הלשון מלזעוק הוה ליה למימר מלהתפלל גם מהו רפואה קרובה לבא. אך דהנה לרפאות איזה דבר צריך לאסוף סממנים מכאן ומכאן ויש סמנים שצריך לאסוף ממדינות רחוקות והנה שבת הוא עולם האחדות וכל העולמות מתעלים ולכן אינו צריך לאסוף סממנים מכאן ומכאן מפני שהוא עולם האחדות נמצא כאן יש הכל כמאמר ויכל אלקים וגו' (בראשית ב, ב) כי שבת היא הגמר ובהגמר כלול הכל ולכן נקרא שבת כלה שכלולה מהכל וזהו שבת הוא מלזעוק לשון אסיפה ר"ל שאינו צריך לאסוף הסממנים כנ"ל ולכן ורפואה קרובה לבא שאינו צריך לאסוף ממדריגות רחוקות כנ"ל. (מאור עינים)

• • •

תבשיל של תרדין רפואה לנף

בגמרא שבת (קיח, ב). עונג שבת. במה מענגו. ר' יהודה ברי' דר"ש בר שיל"ת משמיה דרב אמר בתבשיל של תרדין (ופירש"י חשוב הוא) ודגים גדולי' וראשי שומין (פירש"י חשובין היו להן). הנה יש להתבונן דגים גדולים. הנה הוא דבר ידוע בחשיבות (וכבר כתבנו לעיל טעם גם לפי פשוטו לאכול דגים לכבוד שבת) וראשי שומין הנה הוא מן התקנה לאכול שום בלילי שבתות שהוא זמן עונת ת"ח. משא"כ תבשיל של תרדין מהו חשיבותו ורש"י ז"ל דייק לומר חשו"ב הו"א. משמע שנודע לכל חשיבותו ונ"ל עפ"י מ"ש חכמי האמת. מי שאינו מענג השבת מתהפך ליה ענ"ג לנג"ע (והנה בהיפך כל המענג את השבת מתרפא מן הנג"ע. ומתהפך ליה נג"ע לענ"ג) והנה אמרז"ל (שבת קלג) האי מאן דמשי אפיה ולא ניגוב יפה נקטרו ליה חספינתא (עיין ברש"י שהוא מין שחין גרב וחרס האמור בתורה והנ' הוא נגעו) מאי תקנתיה לו משי טובא במיא דסילקא (פירש"י מרק תרדין) הרי לך שתבשיל של תרדין רפואה לנג"ע והנה ענ"ג שבת הוא רפוא' לנג"ע לזכר זה יאכל תבשיל של תרדין שהוא רפואה לנגע נ"ל. (בני יששכר, שער השבת י, ט)

• • •

מאכלי שבת מרפאין הנוף

מי שהיה צריך לרפואה והיה אצל הרה"ק **רבי יצחק שלמה מזעליחוב** זיע"א בשבת קודש, אמר בזה הלשון שיאכל מאכלי שבת ויהיה לו רפואה, כמו שאיתא במשנה (שבת פי"ד מ"ג) כל הואכלין אוכל אדם לרפואה וכל המשקים שותה וכו'. ואמר בפ"ק שזה פירוש המשנה שמה שואכלין ושותין בשבת נעשה ממנו רפואה לגוף. (שמע שלמה)

• • •

השבת זועקת עבור החולים שיתרפאו

שבת הוא מלזעוק ורפואה קרובה לבא (שבת יב, א) בשם הרה"ק **רבי משה מקאברין** זיע"א שפירש את הגמרא, ע"פ מה שמובא בחז"ל (בר"ר יא) שהשבת טענה לכולם יש בן זוג ולי אין בן זוג, והשיב לה הקב"ה כנסת ישראל יהיה בן זוגך. נמצא דאם יהודי אינו בריא בשבת, טוענת השבת, לכולם נתת בן זוג בריא ולי אתה נותן בן זוג חולה. וזה הפירוש 'שבת היא מלזעוק', כי השבת כבר זועקת עבור החולה, ואין מן הצורך לזעוק עבורו. (מזקנים אתבונן)

• • •

להקפיד על בשמים להבדלה

אדם פנה להרה"ק **רבי שלמה מזוועהיל** זיע"א (יו"ד כ"ו אייר - יסוד שביסוד) בענין ילד מאד חולה אצלו. שאלו הרה"ק: נזהר אתה בבשמים להבדלה? לא ביותר השיב הלה, השיבו הרה"ק: מעתה תקפיד על בשמים להבדלה, ותהיה לו בעז"ה רפואה שלימה. (צדיק יסוד עולם)

לזכות הניניק שמשון בן צירל צילה לרפואה שלימה